

Derinlerde Bir Ukala

5. Bölüm

Günler, geceleri kovalamış; eylülün sarı yaprakları bilmem kaçınıcı kez yazdan çıkmış toprağı okşamıştı. Çocukluğum, Sultan Sokak'taki kavgalı misket oyunlarından çok uzaktaydı artık. Yeni bir okula başlamıştım. Dirsek dirseğe okuduğum üç yılın ardından, bana ait bir sandalyede tek başıma oturmak pek bir ayrıcalıklı gelmişti başlarda. Oysa insanoğlu bu ayrıcalıkları pek çabuk unutuyordu. Geçmiş ise, sanki hiç yaşanmamış bir beyaz perde belgeseli gibi komikçe hatırlıyordu. Çok sonraları yaşlanma adını alacak o zehirli sözcüğü, bize "büyüme" ve olgunlaşma diye yutturmuşlardı. Büyüyorduk. Her yeni gelen öğretmen artık büyüdünüz diye söze başlıyordu ilk derste. Belki de her birisi içindeki yaşlanma duygusunu dağıtıyordu bedavadan.

Lisemi, Canan öğretmenimi, sınıf arkadaşlarımı ilk günden beri çok sevdim. Değişiyorduk. Yaşam döngüsü, değişimin bedelini çok sonraları tahsil etmek üzere ödülleri dağıtıyordu bol keseden ve aynı döngü çok sonraları bedelini ödemek üzere çaktırmadan acılar yüklüyordu gencecik bedenlerimize. Çırpına çırpına yaşıyorduk. Taze bir ahlât yaprağı gibi güzde döküleceğini bile bile baharda yeşeriyorduk.

Gecenin sarhoşluğu geçer geçmez sabahın baş ağrısı beliriverdi yine. Kısa zamanda yaptığımız onlarca zihni terapiye, Zuhal'in bitmeyen dehalığına ve hatta anlamını yeni yeni kavramaya başladığım onca öğretiyeye rağmen; bodur, dar omuzlu, cılız ve koca kafalı olduğum gerçeğini kafamdan silemiyordum. Ancak eskisinden farklı bir durum vardı artık.

Umutsuz kabullenişlerin yerini “yapacak bir şey olmalılar” alıyordu. Gerçekten büyüyorduk.

Rutin cumartesi buluşmalarımızdan birinde “yapacak şey” konusunu Zuhâl’e anlatmaya karar verdim.

Söze nasıl giriş yapmam gerektiğini öğrenmeye başlamıştım. Lafı dolandırmadım:

- Okulda bana koca kafalı diyorlar.

Yokuşun başında durdu. Elinle hafifçe yanağıma dokundu. Tanıdık gözleriyle içimi baştanbaşa okşadıktan sonra yürümeye devam ettik. Bana cevap bulabilmek için zaman kazanma numaraları değildi bu. Koca kafalı biriyle saatlerce el ele yürüyüp sohbet etmek, hayatın ciddiyetiyle dalgalar geçip şakalar yapmak, kimselere aldırmdan etrafa kahkahalar boşlatmak için bir nedene ihtiyaç duymuyordu ki. İçinden geleni yapıyordu. Şimdi de hayatının öyle ya da böyle bir parçası olmuş birisine ucuz numaralar yapmaya, onu teselli etmeye, bildik yalanlarla avutmaya ihtiyacı yoktu. Ancak bir şey söylemeliydi. Birkaç dakikalık suskunluktan sonra elimi biraz daha sıkı ve başladı:

- Sana koca kafalı diyen arkadaşların, içinde ne olduğundan habersiz kuru sıkı atıyor. Sen bile içinde ne olduğunun yeni yeni farkına varmışken, başkalarının tahmin etmesini bekleme boşuna. Onun içinde tüm bunları tersine çevirecek öyle büyük bir güç var ki. Sen kendini nasıl mutlu hissediyorsan, öyle bir kişilik inşa ediyorsun. Bu bir sorunsu eğer, sen o sorunu çözmek için gerekli tüm zihinsel donanıma

sahipsin. Sadece karşına çıkacak o üstü örtülü farkındalığı hissettiğinde eyleme geç.

- Kafamı küçültemem ya.
- O zaman omuzlarını genişlet, boyunu uzat.

Zuhal'den bu kadar basit bir cevap beklemiyordum. Söylemesi ne kadar kolaydı. İçerledim.

- Ergenlikten geçiyoruz. Bunları yapmak için elinde dev gibi bir fırsat var. Sen kendini zihinsel olarak zaten geliştiriyorsun. Fiziksel olarak da geliştirdiğin zaman önündeki dağlar ova olur. Sen bunu yapabilirsin.

İçerlemeden çabuk sıyrıldım. Mantıklı gelmişti. Devam ettim:

- Ortaokulda bu yüzden çok ezildim. Hiç kız arkadaşım olmadı. Sırf bu yüzden beni hiçbir oyunda oynatmadılar. İçimizdeki bastırılmış hislerin mutlaka bir kaynağı var. Şimdi ben fiziksel görüntümden şiddetle kurtulmak istiyorsam, nedeni budur.

Duru ve anlatmak istediğimi doğrudan söyleyince Zuhal her defasında aynı durulukla cevap verirdi:

- Bastırdığın ya da şartlar gereği mecburiyetten bastırılan o hisler artık serbest kaldı. Hiçbir egosal düşünce içine girmeden benimle paylaştın. Korkmadın. Aslında işin en büyüğünü şu anda hallettin. Geriye sadece teferruatlar kaldı. Uygun fırsatı yakaladığını anladığında az önceki gibi

korkmadan, cesurca hayallerinin peşinden git. Yaşam sana bu hediyeyi gizli kapaklı sunacaktır.

Hayatın bana sunacağı gizli kapaklı hediye ne olabilirdi acaba? Uzun uzun düşündüm. İçinde kaldığım ezici durumdan şakayla karışık sıyrılmayı umdum:

- Alaaddin'in lambasını mı bulacağım?

Derin tavrını giydi ve iç dünyasından kesitleri zihninden okur gibi konuşmaya başladı:

- Yolculuğa hepimiz birinci olarak başlıyoruz. En hızlısı, en akıllısı, en şanslısı ve en güçlüsü olduğumuz için ayakta kalıyoruz ve milyonlarcası arasından birinci geliyoruz. Sonra doğa bize beden veriyor, hayat buluyoruz. Sihirli lambalara ihtiyacımız var mı? Soluduğun hava, içtiğin su ve senden başka daha büyük bir sihir mi var?

Konuşmalar ciddiyetten sıyrılıncaya kadar yürüdük. Yüksek kaldırımın son müzik evinin önündeki ince bir keman sesiyle dünyaya döndük. Ne güzel çalıyordu. Ruhum tüm saplantılarından sıyrılmış, hafiflemişti. Orada, alaycı bakışlar altında, biçimsiz bedenimi dansa bırakmıştım aniden. İşte bana öğrettiğin şeyi yapıyordum Zuhal. Mutlu olduğum şeyi yapıyordum utanmadan. Ne zaman nerede ne yapmak istiyorsam onu yapıyordum. Kimin ne düşündüğü umurumda değildi. Zuhal de eşlik edince kemancı kız daha bir dokunaklı sürtmeye başladı yayı. İçimizden çıkarıyorduk dolmuşlukları. İki çocuk, İstiklal'in sonuna kadar hiç büyümeden, hiç ürkmeden, hiç düşünmeden akıp gittik.

Ayrılık vakti gelince ayağımda köstek varmış gibi yarım adım giderdim hep. Daha kafamı çevirince özlerdim. Sözler darmadağın olur, kuru bir “hoşça kal” demeyi unutturdum çoğu zaman. Arkama bakamazdım. Sırtıma uzun bir enser çakılmış felçli çocuk misali uzaklaşırdım. O gün de öyle oldu. Gitmek; yüzünü bir daha göremeyecekmiş, kirpiğine ömür boyu dokunamayacakmış gibi gitmeye döndü adeta. Ne zordu şu gitmek. Hayatımın sonuna kadar şu gitmeleri sevmeyecektim sırf bu yüzden. Uzaklaştıkça, yollar altımdan sıyrıldı yine.

Koca kafalıydım. Bunu düzeltecek fırsat ne olabilirdi ki? Zihin beyabanı kendisini hapseden o devasa yerküreyi nasıl alt edecekti? Yaşam bana gerçekten o gizli kapaklı hediyeyi sunacak mıydı? Sunacaktı.

Okulun voleybol takımı seçmelerine kimse katılmayınca, beden eğitimi öğretmeni sınıf sınıf dolaşıp isim toplamaya başlamıştı çaresizlikten. Yüzü asıktı. Dersini böldüğü Canan öğretmenimin yüzü daha bir asıktı. Koskoca okuldan kimse isim yazdırmamış, ilk kez bizim sınıftan beş kişi birden elini kaldırmıştı. Altıncı kişi yoktu. Oynamaya dünden razı olmama rağmen el kaldıracak cesareti kendimde bulamıyordum. “Aynaya baktın mı?” dese ne yapardım? Israrla sorunca gizli kapaklı hediyein farkına vardım. En büyük risk risk almamaktı. Yüz yıllık oyuncu gibi kaldırdım elimi dimdik. Hayatımı değiştirecek hamlenin bu kadar basit olduğunu ilk yılın sonunda anlayacaktım.

Kafamı küçültemiyorsam vücudumu büyütebilirdim. Kendimi voleybola adayacaktım sırf bu yüzden. Zuhâl doğruyu görmüştü yine. Çocuk aklımızla dünyaların tepesinde seksek oynuyorduk. Kırık köşeli mermer taşı bu kez doğru yere

gitmişti. Şimdi çizgilere basmadan misyonu tamamlamaya gelmişti sıra.

Çok çalıştım. Günlerce, saatlerce. Sabah-akşam boyum bir cm daha uzasın diye zıpladım. Bardak bardak sütleri boşlattım mideye hiç sevmemişim. Boyundan utanmıyor musun diyen Selda da, daha fazla çalışmam için itici güç oluyordu bana. Evet değişiyordum. Omuzlarım genişledikçe daha iyi oynar halde geldim. Daha iyi oynadıkça özgüvenim tavan yapıyordu. Ergenliğin de yardımıyla bir senede tam 25cm uzadım. Koca kafalı değildim artık. Hayatımın bu tarafı da şimdi tersine dönmüştü. İlgı denizinde boğulacak, mutluluktan ölecektim.

Çocuk ruhum artık MK'yi kamufle edebilecek çok desenli bir branda bulmuştu. Çift kişiliği oynamak da hiç bu kadar eğlenceli gelmemişti.